

الدّرسُ الرَّابِعُ = الجملَةُ بعدَ النكرةِ (جملَةٌ وصفية)

تا کنون با موصوف و صفت آشنا بوده ایم و می دانیم که یکی از نقش های برجسته در جملات صفت است اکنون می خواهیم با نوع دیگری از صفت آشنا شویم که به آن جمله ی وصفیه می گوئیم. هرگاه بعد از اسمی نکره (دارای تنوین) فعلی آمده باشد آن فعل اسم نکره را توصیف می کند. و در واقع آن اسم نکره موصوف و فعل بعد از آن صفت می باشد. از آنجا که فعل ها حکم یک جمله ی کامل را دارند به این فعل جمله ی وصفیه (جمله ای که توصیف می کند) می گوئیم.

مثال:

رَأَيْتُ طالِباً يُسَاعِدُ زَمَلَانَهُ ..... ◀ طالباً = اسم نکره   يُسَاعِدُ = فعل (جمله ی وصفیه)

نکته ۱: در ترجمه ی جمله ی وصفیه بعد از اسم نکره از حرف ربط "که" استفاده می کنیم. **مثال:**

رَأَيْتُ طالِباً يُسَاعِدُ زَمَلَانَهُ: دیدم دانش آموزی را که به هم کلاسی هایش کمک می کرد.

نکته ۲: معمولاً در عبارتی که جمله ی وصفیه باشد عبارت از دو جمله تشکیل شده است. یعنی قبل از جمله ی وصفیه یک جمله ی دیگر هم وجود دارد.

نتیجه: در ترجمه ی وصفیه باید به جمله ی قبل از آن هم توجه داشت. با توجه به جمله ی قبل جمله ی وصفیه، می توان سه فرضیه برای جمله ی وصفیه در نظر گرفت.

دقت کنیم که باید طبق این سه فرضیه جمله ی وصفیه را ترجمه کرد:

۱: فعل ماضی + اسم نکره + فعل ماضی = ماضی بعید

ماضی ساده

مثال: رَأَيْتُ طَالِباً سَاعِدًا زَمَلَانَهُ ← در این صورت جمله ی وصفیه به صورت ماضی بعید یا ساده ترجمه می شود

فعل ماضی   فعل ماضی   دانش آموزی را دیدم که به دوستانش کمک کرده بود.

دانش آموزی را دیدم که به دوستانش کمک کرد.

۲: فعل ماضی + اسم نکره + فعل مضارع = ماضی استمراری

مثال: رَأَيْتُ طَالِباً يُسَاعِدُ زَمَلَانَهُ ← در این صورت جمله ی وصفیه به صورت ماضی استمراری ترجمه میشود.

دانش آموزی را دیدم که به دوستانش کمک می کرد.

۳: فعل مضارع + اسم نکره + فعل مضارع = مضارع اخباری (ساده)

مضارع التزامی

مثال: أَشَاهِدُ طَالِباً يُسَاعِدُ زَمَلَانَهُ ← در این صورت جمله ی وصفیه به صورت مضارع اخباری یا مضارع التزامی

ترجمه می شود.

دانش آموزی را مشاهده می کنم که به دوستانش کمک می کند. (اخباری)

أَفْتَشُّ عَنْ كِتَابٍ يُسَاعِدُنِي فِي الدَّرْسِ ← دنبال کتابی می گردم که مراددرس ها کمک کند. (مضارع التزامی)